

LBRIS

We know
books

Roxana Mihalcea

MIRA

și povestea unui cadou neașteptat

Ilustrații de
Cristina Dan

carusel
b o o k s

București, 2023

LIBRIS

We know
books

Dragul meu cititor,

Sigur știi că poveștile frumoase încep cu o formulă magică, una care-ți țese în minte personaje de neuitat, eroi neașteptați și peisaje fermecătoare: „A fost odată ca niciodată“. Povestea noastră nu face excepție, pentru că începe exact așa: „A fost odată ca niciodată o fetiță pe care o chema Mira“. Deși numele ei înseamnă „pace“, Mira numai împăciuitoare nu era. În ciuda înfățișării angelice – ochii ei albaștri și senini precum marea liniștită într-o zi de vară erau încadrați de buclele de un arămiu-deschis ca un răsărit de soare –, copila avea o fire buclucașă și era mereu nemulțumită.

Mira nu locuia în vreun castel sau palat, cum se întâmplă cu prințesele din povești. Ce o deosebește pe Mira de aceste eroine? Pur și simplu faptul că e o fetiță obișnuită, cu care te-ai putea întâlni oricând în drum spre școală, la joacă, în parc sau la o petrecere aniversară. Nu uita, cu toții avem propria poveste, care merită trăită din plin și împărtășită cu cei din jur. Iar când poveștile ne sunt ascultate, ele capătă o fărâmbă de magie, care se așterne delicat peste noi, oamenii, și care creează punți ce pot dăinui o veșnicie. O astfel de magie este prietenia.

Dar să revenim la povestea noastră. Mira locuia împreună cu părinții ei într-o căsuță dintr-un orașel de provincie. Atunci când părinții Mirei au aflat că în viața lor va apărea un copil, au decis să-i ofere tot ce-i mai bun pe lume. Știau cât e de important ca fetița lor să crească înconjurată de natură, de ciripitul păsărelelor, de aerul curat pe care nu-l poți inspira decât atunci

când ești departe de orașul posomorât și cenușiu. Voiau ca Mira să alerge desculță prin curtea casei, să simtă pământul și iarba proaspătă sub tălpi, să atingă roua dimineții cu degetele ei fine. Așa că această căsuță cu uși galbene, ferestre înalte, prispă, cu un leagăn improvizat, legat de creanga puternică a unui copac, și cu o grădiniță în care creșteau flori parfumate era întregul univers al familiei, iar Mira era în centrul acestuia. Totul se întâmpla cu și pentru ea. Fetița abia împlinise 10 ani. Își petrecea timpul înconjurată de jocuri și jucării, de părinți și bunici, mergând la școală și ocupându-și timpul cu tot felul de activități care s-o binedispună.

Mira nu avea nici frați, nici surori, așa că se poate spune că era o mică prințesă în lumea ei. Părinții săi își doriseră enorm un copil și nu-i de mirare că, atunci când a venit pe lume Mira, au decis să-i îndeplinească toate dorințele, atât pe cele rostite, cât și pe cele nerostite. Mira credea că asta este superputerea ei: fiecare gând pe care-l avea devenea realitate. Cu trecerea timpului, fetița era tot mai pretențioasă, cerințele ei fiind din ce în ce mai multe și mai dificil de îndeplinit.

Din această cauză, tatăl Mirei lucra de dimineața până seara, alerga dintr-o parte-n alta a țării, pentru a-i putea îndeplini fetei toate dorințele. Mira nu părea să-i simtă lipsa atât de tare, întrucât știa că, atunci când se va întoarce, ea îl va întâmpina în pragul ușii, iar el îi va oferi jucăriile pe care și le dorise. Dorința ei de a avea munți de jucării era de neoprit, așa cum nu poți opri un animal însetat să bea din apa cristalină a unui râu. Însă fericirea Mirei se risipea la fel de repede ca puful unei păpădii suflata de vânt. Imediat ce tatăl ei îi oferea jucăria cerută, pentru care trudise din greu,

Mira se și plictisea. Până la finalul zilei, ajungea să-și pună o altă dorință, pe care părinții trebuiau să i-o îndeplinească negreșit. Tatăl ei era din ce în ce mai obosit și mai trist, pentru că orice făcea nu era îndeajuns pentru fiica lui. Sau, cel puțin, așa vedea el situația. Încă nu știa că în viața lor va apărea, pe neașteptate, un erou de care aveau cu toții mare nevoie.

Într-o seară, încă îmbrăcat în costumul lui bleumarin, cu o cămașă de un alb imaculat și o cravată îngustă la gât, tatăl Mirei a urcat grăbit în camera fetei, pe care abia aștepta s-o vadă după o zi lungă și obositoare. A ciocănit în ușa de la camera ei, iar glasul pe jumătate adormit al copilei l-a invitat înăuntru. Tatăl a intrat, i-a îndepărtat o buclă rebelă de pe frunte și a sărutat-o ușor pe creștetul capului. Mirosul ei de flori de primăvară, amestecat cu dulceața și inocența copilăriei, l-a impresionat într-atât încât o lacrimă timidă și-a făcut loc în colțul ochilor lui. Atunci a întrebat-o:

— Mira, ce ți-ai dori ca să fii cu adevărat fericită?

În sinea lui, tatăl fetei își dorea un răspuns care să nu implice alte și alte lucruri neînsuflețite. Spera ca ei, părinții, să-i fie în sfârșit de ajuns. Dar Mira era interesată doar de alte și alte jucării. Așa că i-a răspuns cu glas mios, răsfățându-se:

— Tati, îmi doresc un urs de pluș, însă unul mare, mai mare decât mine. Vreau să dorm cu el, să mă păzească de toți monștrii din povești. Vreau să aibă blănița moale și catifelată, ochii verzi și o fundă mare la gât.

— Dar, Mira, îl ai pe Bambi, cu care dormi în fiecare noapte. E jucăria ta cea mai veche, ai uitat? Ți-am dăruit-o atunci când ai împlinit 5 ani. Știi că fără ea îți este greu să adormi.